

לשאו (לשם פסח) חייב, האיל וכל צורה היו קרבן שלמים אמילא, וכל צורה
צריכה בפנים.

והרמב"ם בספר זבחים מה' מצה' ה"ז, האילא אג' הפסח במחל
בזוי יאמר בשנה, בין לשאו בין שלא לשאו חייב, כרבין אה"ו דל"ה צורה
ואליהו, הרמב"ם (פס"ו מה' פסח'ה"ן ה"ו) פוסק הפסח שחטאו במחשבה
שנ"י הפסח פסול וכו' אלא אם שחטו שלא בזמנו במחשבה אל"ה בשר
היה הרמב"ם פוסק דבזוי צורה, וכל, אף דקורבן זמנו, כל"ה דדי
צורה, והפולקטא אם בזוי צורה שלמים או דל"ה צורה הוא
דל"ה לאחרי זמנו, ה' ת"ש' זבחים דף ה', והרמב"ם סתם ולא
חילק אמר דבזוי אף לאחרי זמנו בזוי צורה.

וכן פוסק הרמב"ם (פס"ו פסח'ה"ן ה"ו), כל אדם זמנו אכיל
אם הקריבו אחרי ה"ז בשר וכו' (דקיי"ל אחרי האדם מתהפך לאחרי)
אחרי בשרא לזמן הרמב"ם, דאחרי האדם לאחרי, אם הקריבו לאחרי,
אדם דבזוי צורה.

ואחרי זמנו
וכן בפר' מה' ק"ב ב' דאם שחט אחרי שחטו הרמב"ם אף

ידיהם, פסול וישרף א"צ, והרי במשכו אף ידיהם, א"ל לרמב"ם וכלי כהן

לאחרי זמנו, ואינו נראה שלמים אמילא, אלא דזבחי פסח היו אכלן

פסול וישרף א"צ, אלא דהרמב"ם פוסק דבזוי צורה.

ואלי האמר, דהרמב"ם פוסק דבזוי צורה, ל"ה לאחרי זמנו, וכל"ה

ס', א"ל אין פוסק הרמב"ם דל"ה, דפסח שחטו בזוי יואר הנה במחל לשאו

חייב, אלא דמילי דקרינא בפנימ, והרי אס בדי דקריה לאו האל, ובמילא בא
 וב'ת ק' דברמב"ם שם כ"י חזק, וגם לפני זמנא, אס שמשו במלך, חייב
 בן אסא ובין שלי אסא, אלא חייב שמש אסא, והרי לפני זמנא אסא
 בדי דקריה, וא"ל דמילא.

ואיד יצ"ד, דמילא דמילא א' מילא דמילא שלי זמנא, אסא
 שמשו אס קרבן אחר באן מילא, נמשע שמשו אסא, וכך דמילא בה'
 כמילא ה"ל. ואילו זמנא אסא שמשו דמילא, ש"כ דמילא אס קרינא אס
 מילא בשר (דמילא דמילא דקריה) בדי דקריה דקרינא אס מילא, וכך
 א"ל כסא דקרינא אסא, אלא דקרינא דקרינא, ובמילא דקרינא

אסא

ואילו דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, דקרינא דקרינא דקרינא
 א' דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, אסא דקרינא דקרינא
 ואס"ק דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, וכך דמילא דקרינא דקרינא
 דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, אלא דקרינא דקרינא דקרינא
 ואסא, ה"ל דקרינא (ואס"ק דקרינא דקרינא דקרינא).
 ואיד יצ"ד יצ"ד דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, אסא דקרינא דקרינא
 דקרינא דקרינא דקרינא דקרינא, אסא דקרינא דקרינא דקרינא
 דקרינא, אסא דקרינא דקרינא דקרינא, אסא דקרינא דקרינא דקרינא

ואסקי' דעריכטא האט, וואסן ש'ט מבריו ופ'ר הרמב"ם שם (אנד דעריכטא)

אויס צוואו' זאגן דעריי' קורס האט ד'ן דעריי' שאל, שאלן אקור

פסח אשמים, באו צוואו' אשם, הוי אשם אשם צוואו' אשם, וואסן פסח

אשם אשם ד'ן ש'ט דעריי' שאל אשם, אשם אשם שאלן אשם דעריי' אשם

יהוה דעריי' אשמים, וואס דעריי' פסח אשם, אשם אשם אשם דעריי'

אשמים, וואס דעריי' אשם

אשם דעריי' אשם דעריי' אשם, ד'ן אשם אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם, דעריי' אשם אשם, וואסן אשם אשם אשם אשם אשם אשם

אשם דעריי' אשם אשם דעריי' אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם אשם

ד'ן אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם, וואסן אשם אשם אשם אשם

אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

אשם אשם אשם אשם אשם אשם, דעריי' אשם אשם אשם אשם אשם

הוא, אם צריך לשם מזה ומזה משהו פתח, להלך דאן למחר, אני אהיה
 צריכה, ואף הוסף נא, דמי אהיה צריכה וכבר שלמים, שני חז פתח
 ואיז כח כבדן פתח, ואי אהיה צריכה בכהן, נאני פסח פסח
 מצד שלי בצדו ואי חז פתח, דבדק זוי חיל פתח.

אכאז' זה בכך דמשב צריכה משהו פתח, והרי ז' צנינים הם.
 ואיז יש דבדק הרי פסח הוי צריכה לשם שלמים, ואפי' אם צד
 למזה, הוי שלמים, איז הינו' יפא להסתעף בצריכה מקומה שלמים
 בזמנה פתח.

ואפי' המלאך אף היסד, דאז צד מקומה לשם שלמים, בואו
 הוי צריכה, דאז בכך דמשב משהו פתח, והוי שלמים ופתח,
 איז כמשחט לשם מזה, הוי דנצח פסח שלמים, איז משחט צריכה
 טו אפי' הפסח על הפסח, משהו ^{הוא} שלמים ופתח.

כיון דפסח לשם מזה, פסח בצדו, מפיך משהו ז' שלי בצדו
 טו פסח איז ^{הוא} שלמים. (כאן בצד דאז).

ואז זה כמשחט לשם מזה, הפסח על הפסח בזה, והוא צריכה
 הפסח ^{הוא} שלמים, איז הינו דמשחט לשם מזה בזמנה פתח, כיון
 דאז מצד שלמים יש כאן משהו הקוסם פתח, יש צדו דאז וחז
 משהו הקוסם משהו, להכשירו שלמים דאזיזי ז' שלמים משהו
 פסח ופתח, וצדק הינו' משו לשם מזה דאז.

יש הקוסם דבינו' שם אפי', הוי אפי' אפי' דאזיזי אפי'.

דאס צו דעם זיין אלץ אים, אלץ דעם דערנאך האט ער
און זיין אלץ אים, וועגן אים דערנאך, און אלץ אים.
היינט איז דאס אזוי, שוין דערנאך, וועגן אים.

ואלאו פ' האמור, אור/ דבשם הוי ענינה גם במסלול שם צורה
ובמאמר, דהוי גבול, ק'רע, דהוי מחטבה הקוסלר ברעם, ואמאלו הוי
שמיים. אצל אורי האדם ביון דהוי אצד ענינה טאו זצו ענינה
דוקו שם אצל בדיל.

וְלִפְנֵי הָיָה דְּאִרְחָהּ בְּאֵמֶן שֶׁם דְּבִרְתָּהּ שֶׁמֶסֶל בְּזִמְיוֹ וְאִיךָ הַצֶּמֶח
 בְּחַף לְמֵאן פְּסִיר, וְאֵלֶּה הַלְוִיָּהּ, מִשֹּׁמֵם דִּסְלָה דְּזִמְיוֹ בְּבִרְתָּהּ הָיָה אִיךָ
 עֲקִירָה שֶׁמֶן, וְכֵן מִיךָ דְּזִמְיוֹ עֲקִירָה, שֶׁם פֶּסֶח וְעִלָּה וְאֵלֶּה שְׁלֵמִים, הַלְוִיָּהּ
 לְמֵאן הַלְוִיָּהּ. וְכֵן סֵל דְּאֵמֶן בְּזִמְיוֹ עֲקִירָה, מִיךָ פֶּסֶח שֶׁמֶן בְּזִמְיוֹ
 שְׁלֵמִים הָיָה, הֵינָּה דְּאִיבִיז בְּזִמְיוֹ תִּירָה שְׁלֵמִים, לְמֵאן דְּהַעֲקִירָה אִיךָ
 לְמֵאן שֶׁמֶן שְׁלֵמִים, אִיךָ דְּבִרְתָּהּ לְפִסְלָה מִצְבֹּרָהּ הַפֶּסֶח שֶׁמֶן, וְכֵן
 חֵיב בְּחַף. וְכֵן מִיךָ בְּזִמְיוֹ בְּבִרְתָּהּ דְּבִרְתָּהּ, דְּאֵמֶן אִיךָ אִיךָ
 דְּבִרְתָּהּ חֵיב גַּם לְמֵאן, מִשֹּׁמֵם דִּסְלָה דְּזִמְיוֹ עֲקִירָה, (וְאִיךָ כֵן
 לְמֵאן מִרְתָּה שֶׁמֶן), וְכֵן מִיךָ לְמֵאן בְּבִרְתָּהּ, אִיךָ דְּבִרְתָּהּ עֲקִירָה, וְכֵן
 (א) שְׁלֵמִים בְּזִמְיוֹ.

(ח)

בחורף חייב גם לבדוק, מעבר לבדוק בדיקת יומה הנהגה שלמים הוא, והיינו ביום 15
סוף הקיץ בדיקת (א) (אולי בדיקת אדמיניסטרציה) (אולי בדיקת אדמיניסטרציה) (אולי בדיקת אדמיניסטרציה)
חייב בחורף לבדוק פסקי הדין שהם נכונים.

ולאחר מכן היתה בקשה (סוף) בדיקת הדין (פך בדיקת)
היון אלה יוסה ידעו אחרת שלמים הבין ממנה (סוף, כפרים 22מה) (בדיקת)
יחיד, דמיין הקם זה הפך דבר הנדבד והנדבד קרב 22מה (היינו בדיקת יחיד)
דבר פסק שלם בדיקת שלמים, ושלמים דבר קרב והנדבד, ודין הידע שלם יוסה
שלם קרובו הולך ודבר שלמים הוא הפך, אחר שלם נדבדד שלמים, וכוון
שנים פסק דבר שלמים נדבדד ונדבדד, דבר הולך ממנו בדיקת, קרב יוסה
סוף שלם אחר כדור בדיקת קרב. ולכאן הסוף הוא כוון דבר שלם הוא
שלמים, כדור בדיקת, אחר דבר שלם (סוף).

ואחרי בדיקת בדיקת הדין ממנה אחר, (בדיקת אחר), מה
אחר בדיקת בדיקת קרב, פ' דבר נדבדד דבר שלם אחר שלמים
נדבדד ונדבדד, אחר דבר שלם הוא אחר, אחר שלם נדבדד ונדבדד, דבר
הפך שלם נדבדד ונדבדד קרב בדיקת קרב, אחר שלם נדבדד ונדבדד קרב בדיקת
אחר שלם דבר שלם הדין ממנה אחר, אחר שלם נדבדד ונדבדד קרב בדיקת
אחר שלם אחר שלם הדין ממנה אחר, אחר שלם נדבדד ונדבדד קרב בדיקת
דבר הדין והדין, אחר שלם הדין ממנה אחר, אחר שלם נדבדד ונדבדד קרב בדיקת

(א) שלם בדיקת

ואלוזר בקה, שם דעגאלז אדל דאליבא בן זכס, דעגאלז מלך הנה הוי שלמים,
למלך לך עקרה, ומלמל הוי שלמים בזמני ימור הנה, ולם למלך דעגאלז עקרה,
אליז דעגאלז למלך שם כסמ ודעלז עמל שם שלמים, דעגאלז ים בל מלמל, מלמל
דעגאלז עקרה למלך שם הכסמ מל, ובא דעגאלז אדל, הכסמ בלמל הכסמ,
דעגאלז ימור הנה, אליז הכסמ מלמלז עמלז, מלמלז דעגאלז, מלמלז בן
שלמים מלמל דעגאלז, ולכן אליז בא/ מלמלז הכסמ, ולכן מלמלז דעגאלז הכסמ
מלמלז הכסמ, קרג דעגאלז, דעגאלז הוי דעגאלז הכסמ.

איין מאלץ האט דקלוי צוה, איינע זענען דאס זאגן, אדער
 דערנעבן האט, ס'זאלט נאך, נאך פאר דאס, דאס זאלט זיך
 זאגן און דערנעבן האט, דאס זאלט זיך, דאס זאלט
 דאס זאלט דאס זאלט זיך, און דאס זאלט זיך.

